

LA CORBELLA ÉS DEL POBLE

ESQUERRA
REPUBLICANA

JUNTS
PER
FAURA

COMPROMÍS

“La Corbella” ja era del poble i per al poble

L'any 1918 els sindicats obrers representats a la vila de Faura, així com ciutadans independents compromesos de la classe treballadora, decideixen unificar esforços i constituir un sindicat unificat que represente tot el poble: acabava de nàixer la “Sociedad Obrera de Socorros de Faura (SOSF)”.

La seu del sindicat obrer de Faura es va establir a l'edifici que hui en dia coneixem amb el sobrenom de ‘La Corbella’, on es trobarien sota un règim de lloguer fins al 1929. Arribats a aquest any i atés que el propietari original de l'edifici havia manifestat el seu interès a vendre'l, els socis van acordar la compra del local. L'escriptura de venda es va realitzar a Sagunt per l'advocat i notari dels Il·lustres Col·legis de València, Enrique Tormo Ballester, el dia 1 de juny de 1929. Compareixen en l'acte Antonio Gaspar Nadal en representació de la part venedora i Miguel Gorris Ocaña en representació de la Sociedad Obrera, facultat per la Junta Extraordinària de la SOSF el dia 15 de maig segons consta en acta. El valor de l'immoble es va valorar en 12.000 pessetes i per a sufragar la compra van decidir emetre accions per valor de 25 pessetes.

El primer reglament de la SOSF, previ a la compra del local, fou aprovat el 14 d'abril de 1918 i reformat el primer de març de 1925. No serà fins al 1935 quan la Societat registrarà formalment a València ciutat els estatuts definitius on s'estableix, entre altres punts, el mètode de traspàs de les accions o els esdeveniments derivats de la dissolució de la dita societat. Així doncs, els articles 48 i 49 dels estatuts determinen la transmissió de les accions des d'un soci numerari, és a dir, de ple dret, cap al seu hereu més pròxim; fins i tot s'hi estipula que el dit hereu estarà obligat a ingressar en la societat o, en cas de no desitjar formar-ne part, negar-se davant la Junta Directiva.

D'aquests articles es desprèn un fet important: si s'ha de manifestar la negativa a formar part de la societat i la no acceptació de l'acció, es pot considerar que la transmissió de les accions dels socis numeraris fundadors als seus descendents actuals s'ha realitzat d'acord amb la llei i els estatuts i, per tant, continuen existint socis de ple dret de la SOSF.

Aquests estatuts estableixen que la SOSF no es podrà dissoldre mentre queden 10 socis que desitgen mantindre-la i fer-se càrrec de tots els seus béns (article 55). Així mateix, en cas d'existir un acord de dissolució, els béns de la societat passarien a ser **custodiats** per la Unió General de Treballadors (UGT) en qualitat de marmessora per un període de 5 anys, temps reservat per a la reconstitució de la societat (article 56).

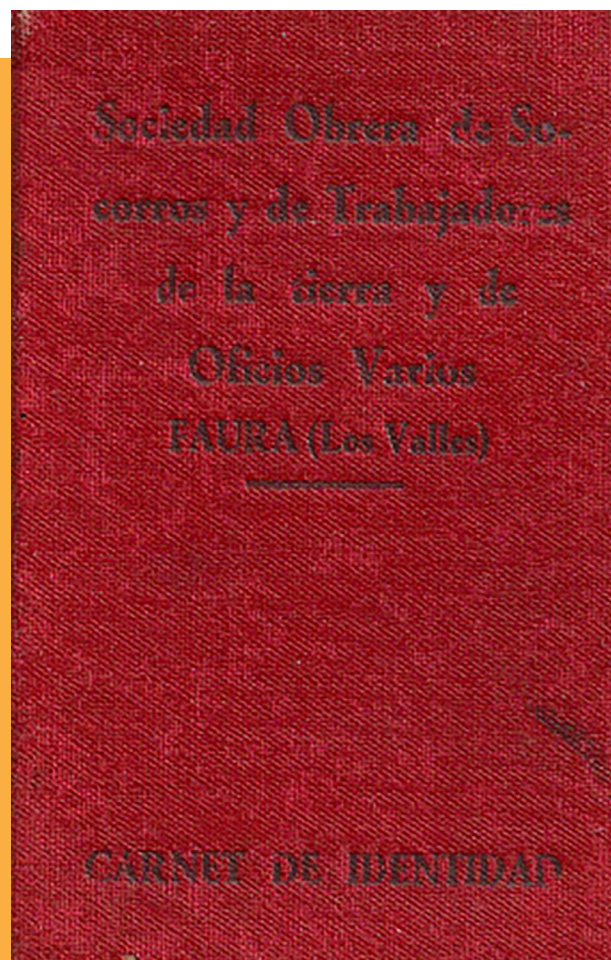
Aquest punt és especialment rellevant atés que, un any després de la signatura dels estatuts, esclata la sublevació feixista del 1936 i té lloc la consegüent guerra civil. Acabada aquesta l'any 1939, té lloc la dissolució forçosa de tota entitat obrera, inclosa la SOSF, les propietats de la qual passen a mans de la recentment creada FET y de las JONS. Però els afiliats de la SOSF, en un exercici de dignitat històric, posant en risc la integritat física d'ells i de les seues famílies, amagaren els estatuts i l'escriptura de propietat del local dins d'una garrofera fins a la transició democràtica.

Fou a finals dels anys 70 que es produeix una entrega simbòlica de les claus de l'edifici als membres de la SOSF que encara vivien. En l'any 1986 en virtut del Reial Decret 1671/1986 aprovat pel Consell de Ministres de Felipe González, l'edifici passa a ser propietat de l'Estat espanyol tal com passà amb tots els béns incautats per Franco als partits polítics i sindicats, amb el fi de retornar-los als propietaris originals o als sindicats que els demanen.

És en aquest moment quan els socis supervivents o els seus hereus, amb les proves documentals preservades, hagueren pogut reunir novament la SOSF (o reconstituir-la) i recuperar, ja amb la nova legalitat democràtica, tots els béns de l'entitat, inclòs l'edifici. Estaven en el seu dret de reclamar-ne la propietat però, com que no es va fer, quedà aquesta en uns llimbs jurídics que permeté a la UGT reclamar la custòdia de l'edifici, tal com marcaven els estatuts.

PRESIDENT: Miguel Gorriz Ocaña
VICE-PRESIDENT : Bautista León Gimenez
SECRETARI: Benito Martí Garcés
VICE-SECRETARI: Antonio Selma Gil
DEPOSITARI: Francisco Mascaros Guillem
VOCALS: José Beltran Gomis
 Enrique Sanchis Queralt
 Luis Ocaña Visent
 José Llopis Llueca
 Antonio Gaspar Nadal

SOCIS: Eduardo Rodrigo
 José Rodrigo
 Bautista Ferrer
 Bautista Guillem
 Matias Serra
 Pascual Vilar
 Vicente Forner
 Enrique Rodrigo
 Vicente R. Llopis
 Vicente Grancha
 Justo Guillem
 José S. Patricio
 David Sanchis

Posicionament de Junts per Faura

Considerem que, per qüestions d'edat dels socis i per la confiança dipositada en els governants del poble de Faura, la responsabilitat de recuperar l'edifici per al poble corresponia a l'Ajuntament, que era i és el representant legal de tots els faurers davant l'Administració i, per tant, el responsable de dur a terme les accions pertinents per a conservar el nostre patrimoni local.

Ara bé, en comptes d'impulsar la reunió dels socis o de retrobar-ne els socis hereus, fet que haguera suposat la recuperació immediata i sense cap cost econòmic, es deixen passar els anys sense cap tipus d'actuació fins que la UGT inicia els tràmits l'any 1998 mitjançant una escripturació hipotecària (una adquisició de la propietat semblant a la que ha permès aconseguir a l'Església catòlica un quantíons patrimoni) que conclouran l'any 2000 com marca la llei. Per tant, **no es pot afirmar en cap cas que la UGT fora la propietària original**, ni tan sols que ho fóra des del retorn de la democràcia.

No volem pensar que aquests esdeveniments deriven d'acceptar la dissolució forçosa de la SOSF per part la Dictadura, fet que des de *Junts per Faura* consideràrem intolerable i, per tant, haurem d'entendre que deuen derivar de l'aplicació del Reial Decret del 1986, que estableix que el patrimoni sindical no reclamat pot ser custodiat per altres sindicats.

Ara bé, cal fixar-se que aquest mateix decret estableix una sèrie de requisits a complir pels custodis, com ara que els diners obtinguts per l'ús de l'edifici (per exemple pel lloguer al bar La Corbella, El Cellar, els Dimonis o el PSPV-PSOE de Faura) s'haven de reutilitzar en el manteniment i millora de l'edifici mateix. Tal com és sabut de tots, es troba en estat ruïnós. **On estan els diners que la UGT-Espanya n'ha obtingut durant quasi 20 anys?**

Incomprensiblement, l'equip de govern accepta i reconeix la incautació franquista com a font de dret de la situació legal actual i, en conseqüència, li reconeix la propietat a la UGT-Espanya. Si no fóra així, almenys haurien d'haver buscat els hereus accionaris durant els dos anys d'exposició pública de l'escripturació

hipotecària per a frenar la usurpació de la propietat. En canvi, segons declaracions de l'alcalde, ell en persona va iniciar negociacions secretes pels volts de 2006 per a la compra del local, no per a la recuperació, no per a la cessió, sinó per a la compra.

D'aquestes negociacions al llarg de més d'un decenni, no sabem res cap dels grups de l'oposició i no és fins a l'estiu del present any 2018 quan, per la premsa, ens assabentem de la compra de l'edifici per 150.000 euros.

En conseqüència, i no tenint constància de cap acord de dissolució per part de la mateixa SOSF, *Junts per Faura* **considerem que aquesta societat està vigent**, que els hereus accionaris n'eren socis de ple dret d'acord amb els estatuts fundacionals i que, per tant, eren els legítims i legals propietaris de l'edifici. A més a més, amb el flagrant incompliment del plec de condicions de la custòdia per absència de propietari, considerem sense cap mena de dubte que l'escripturació a nom de la UGT era il·legítima.

Des de *Junts per Faura* **demanàvem la paralització de la compra** mentre no s'aclarira la situació legal fins a esgotar **totes les possibilitats de recuperació de l'edifici**. Així es va fer per a obtenir per al poble propietats particulars com «la Casa Gran» o propietats de societats similars com «La Protectora». Com és possible que aquestes dos propietats no hagen costat ni un euro als faurers i faureres però la Societat Obrera, que era de la gent del poble i per al poble, ens coste 150.000?

Finalment, l'alcalde informa el 12 d'octubre a través de les xarxes socials del tancament definitiu de la compra de l'edifici. Queden com a responsables d'aquesta despesa innecessària tant l'equip de govern socialista, com els regidors del PP, que votaren a favor de la proposta. La gent de *Junts per Faura* sempre ens hem mantingut en l'exigència de la recuperació de la Corbella per la via que hem explicat en aquest escrit.

La Corbella era del poble i per al poble sense haver de pagar per ella.